

ved Tilshynet. Jeg kan bedre forstaa, naar det ærede Medlem har Betæneligheder lige over for mildere smittsomme Sygdomme, som ere omtalte i § 10 og den almindelige Pligt, der forlanges. Jeg indrømmer, at det ikke er Ubethdeligt, der forlanges, men jeg tror rigtignok, at det vil være nødvendigt at gøre Noget, det er erkjendt fra alle Kanter; men om det just til Syvende og Sidst er det, som er foreslaaet der bør gøres, kan jo være et andet Spørgsmaal. — Det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Caspersen) var misfornøiet med at Kvægpesten var bleven stillet op som en privilegeret farlig Sygdom og vilde have Lungesygen op ved Siden af den. Jeg skal i saa Henseende sige, at om man vil lade den sidste Sygdom avancere op til at være lige saa farlig som den første, det kan man vel have Mindre imod. Forøvrigt ere disse Bestemmelser nærmest fatte efter Skjøn og særlig efter et Skjøn af den Veterinærkommission, der har afgivet Forslag til Loven. Naar det samme ærede Medlem omtalte de mildere smittsomme Sygdomme og særlig dvælede ved Tuberkulosen, da skal jeg give ham Ret i, at Vanskeligheden med Hensyn til at træffe Bestemmelser om denne Sygdom ligger ganske særlig deri, at man ikke ret kjender dens Karakter og navnlig dens Smitteevne og den Maade, hvorpaa den smitter. Hvad er det nu, der er foreslaaet med Hensyn til denne Sygdom og forskjellige andre Sygdomme, f. Ex. den, som det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Naben) nævuede, mildere smittsomme Sygdom? Det, der er foreslaaet, er, at Sygdomstilfældene skulle anmeldes, og at man kan nøies med at anmelden dem for Sognefogden. Det er egentlig det Hele, der forlanges. Der er ikke noget Forbud. Det ærede Medlem for 10de Kreds kan ogsaa herefter selv kurere sine Heste for denne Sygdom. Det forbyder Lovgivningen ham ikke. Det er først, naar Sygdommen antager en større Udbredelse, at Politimesteren og Dyrlægen kunne skride ind eller skulle skride ind. Jeg skal i saa Henseende tillade mig den Bemærkning, at naar man ønsker „kan“ rettet til „skal“ — og det have flere ærede Medlemmer ønsket — da tror jeg, at det vil ikke være nogen stor Rettelse. Naar der f. Ex. i § 8 staar: „Opstaar

der Formodning om, at den i en Kvægbesætning udbrudte Sygdom er ondartet Lungesyge eller Kvægpest, kan Politimesteren lade nogle Stykker slagte“, saa siger det ærede Medlem fra Langeland (Caspersen): Ja, men han skal lade det gøre. Hvis jeg skulde sige, hvad Betydning „kan“ og „skal“ have her, maa jeg sige de have selvfølgelig den Betydning, at hvis Dyrlægen ikke kan stille Diagnosen uden Nedslagning, skal man lade Dyrene slaa ned; kan den derimod stilles uden Nedslagning, behøves der ikke paa det Stadium nogen saadan. Jeg tror, at den Slags Udtryk ikke have nogen afgjørende Betydning. Jeg tror ikke, man kommer ret vidt med Rettelser i den Retning. Det ærede Medlem og ogsaa et andet æret Medlem var misfornøiet med, at man vilde tage sig lidt af Hundesygdommen paa den milde Maade, som her er antydet, nemlig, at man vil vide, naar den er tilstede, og mente, at der ikke var Noget i Veien for at lade disse Hunde krepere. Det synes jeg vilde være noget ubarmhertigt, og skjøndt jeg indrømmer, at Hundene her i Hovedstaden ere en stor Gene, som der kunde være Grund til at hævne (Stemmer: Ogsaa paa Landet!) . . . Ja, maaste ogsaa paa Landet fine Steder, saa er Hundene i mange Retninger et nyttigt og godt Husdyr, som man ikke bør lægge øde ved smittsom Sygdom, og at man derfor viser nogen Omhu for den, forekommer mig at være i sin Orden. — Det ærede Medlem fra Langeland var ikke fornøiet med Udtrykket i § 12, hvor der staar, at naar Indenrigsministeren har Grund til at antage, at smittsom Sygdom er udbrudt i Udlandet osv. Jeg skal tillade mig at bemærke, at denne Bestemmelse har ganske særlig jeg personlig valgt at sætte ind med Billie. Den nuværende Bestemmelse gaar ud paa, at naar en farlig smittsom Sygdom er udbrudt i Udlandet, kan Indenrigsministeren osv. Nu skal han altsaa konstatere, ad officiel diplomatisk Wei, at noget Saadant er flet for at kunne skride ind. Naar denne Bestemmelse bliver vedtaget, kan man, naar man har Efterretninger, som man anser for paalidelige, uden dog at være officielle, gribe ind, og saaledes bør efter min Overbevisning Sagen staa. Og i saa Henseende maa man stole paa, at man ikke vil gjøre et saa alvorligt Skridt, uden at der er gaaet alvorlige